ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

καὶ τακτική...

—Δηλαδή; τὸν ρώτησα.

—Ἀπὸ αὔριο, θὰ προσποιηθῶ τὸν ἐρωτευμένο μὲ τὴ μελαχροινή... Θὰ ἐρωτοτροπήσω...ἀλύτητα μαζύ της, θὰ πάω νὰ καθήσω στὸ τραπέζι της, θὰ τὴν φιλήσω ἴσως μπρὸς στὰ μάτια τῆς Φερνάνδης, γιὰ ν' ἀποδείξω σ' αὐτὴ τὴν ἄκαρδη ὅτι δὲν πολυσκοτίζομαι γι' αὐτὴν καὶ ὅτι μπορῶ νὰ παρηγορηθῶ εὔκολα μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα!...

—Κάνε ὅ,τι θέλεις! ψιθύρισα, βαρυεστισμένος πειὰ ἀπὸ τὶς ἐρωτικὲς ὑποθέσεις τοῦ φίλου μου.

***

Ὁ Ὑμπὲρ κράτησε τὸ λόγο του.

Τὴν ἑπομένη, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἦρθε στὸ γαλακτοπωλεῖο ἡ ἄγνωστη μελαχροινὴ καὶ κάθησε στὴ συνηθισμένη της θέσι, ὁ Ὑμπὲρ τοποθέτησε τὴν καρέκλα του σὲ τρόπο ὥστε νὰ ἔχη γυρισμένες τὶς πλάτες πρὸς τὴν Φερνάνδη καὶ ἄρχισε νὰ ρίχνη στὴν ὡραία πελάτιδα βλέμματα κάτι περισσότερο ἀπὸ τολμηρά...

Ἡ μελαχροινὴ ἀπάντησε στὸ φίλο μου... μὲ τὴν ἴδια γλῶσσα.

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς...συνομιλίας αὐτῆς ἦταν νὰ φύγουν στὸ τέλος μαζύ, ὁ Ὑμπὲρ καὶ ἡ μελαχροινὴ, μπροστὰ στὰ ζηλιάρικα βλέμματα τῶν ἄλλων πελατῶν.

. . . . . .

Πέρασαν τρεῖς μέρες ἀπὸ τότε.

Ἕνα μεσημέρι, μιὰ ξαφνικὴ ἐργασία μ' ἐμπόδισε νὰ πάω στὸ γαλακτοπωλεῖο.

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας, ὁ Ὑμπὲρ ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε στὸ δωμάτιό μου... Τὸ πρόσωπο του ἔλαμπε ἀπὸ χαρά.

—Εἶμαι ὁ πιὸ εὐτυχισμένος ἀπ' ὅλους τοὺς ἄνδρες τοῦ κόσμου! φώναξε.

—Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω... ψιθύρισα, χαμογελῶντας.

—Ξέρεις μὲ ποιὰν ἤμουν σήμερα τὸ ἀπόγευμα;

—Πῶς δὲν ξέρω! Μὲ κείνη τὴ νόστιμη μελαχροινή...

—Δὲν ξέρεις τίποτα!... Ἤμουν μὲ τή... Φερνάνδη!..

—...!

—Μάλιστα, ἀγαπητέ μου! Τί μὲ κυττάζεις ἔτσι, σὰν ἀποβλακωμένος; Ἤμουν μὲ τὴν Φερνάνδη!...

—Ἀρχίζω νὰ μὴ καταλαβαίνω τίποτα!... τραύλισα.

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς καὶ γὼ ὁ ἴδιος εἶμαι ἀκόμα ζαλισμένος μ' ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορία... Ἡ ἀλήθεια, ἐν πάσῃ περιπτώσει, εἶνε ὅτι σήμερα τὸ μεσημέρι ἐνῶ ἔφευγα μόνος μου ἀπὸ τὸ γαλακτοπωλεῖο—ἡ μελαχροινὴ δὲν φάνηκε διόλου ἀπὸ τὸ κατάστημα—ἡ Φερνάνδη μὲ πλησίασε στὴν ἐξώπορτα γιὰ νὰ μοῦ πῇ χαμηλόφωνα ὅτι στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγευμα θὰ μὲ περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴν Ὄπερα... Πῆγα στὸ ραντεβοῦ μὲ δυνατὸ χτυποκάρδι... Ἡ Φερνάνδη ἦταν ἐκεῖ στὴν ὥρα της... Καὶ φαντάσου πειὰ τὴν κατάπληξί μου ὅταν τὴν ἄκουσα νὰ μοῦ λέη μὲ γλυκειὰ καὶ παθητικὴ φωνή, ὅτι μ' ἀγαποῦσε καὶ κείνη... Καὶ ξέρεις γιατὶ μ' ἀγάπησε, γιατί ἄναψε ἔτσι;

— Ὀχι δά!

—Γιατὶ φοβήθηκε μὴ μὲ χάση. Φοβήθηκε μὴ μὲ κατακτήση ἡ μελαχροινὴ πελάτισσα.

—Ναί. ναί... Ἔτσι εἶνε πλασμένες ἡ γυναῖκες, φίλε μου. Ἀδιαφοροῦν γιὰ σένα ὧς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ δοῦν ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος νὰ σὲ κατακτήση μιὰ ἄλλη. Τότε ἀνάβουν καὶ μπαίνουν στὸ χορὸ μὲ τὰ ὅλα τους.

—Κ' ἡ μελαχροινή;

—Εἶνε πολὺ καλά... εὐχαριστῶ! Εἶνε πρώτη ἐξαδέλφη μου καὶ τὴν παρακάλεσα ἐγὼ νάρθη στὸ γαλακτοπωλεῖο καὶ νὰ μὲ κορτετζάρη, γιὰ νὰ πιάσω στὰ δίχτυα μου τὴ Φερνάνδη...

—Καὶ τὴν ἔπιασες, ἄθλιε!

—Τὴν ἔπιασα λέει; Σκαστή! Διὰ τῆς μεθόδου τῆς ζήλειας! Αὐτὲς εἶνε ἡ γυναῖκες!...

ΡΟΜΠΕΡ

Μιὰ τελευταία φωτογραφία τῆς Μάρλεν Ντῆτριχ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Στὴν Κίνα τὰ ὡραιότερα ἐμπορικὰ καταστήματα εἶνε ἐκεῖνα ὅπου πουλάνε φέρετρα.

***

Τὸ σκῆπτρο τοῦ Τσάρου, τὸ ὁποῖο ἐκποιήσανε οἱ Μπολσεβίκοι, ἦταν φτιαγμένο ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι κι' εἶχε ἀπάνω του κολλημένα 268 μεγάλα διαμάντια, 360 ροιμπίνια καὶ 15 σμαράγδια.

***

Μεταξὺ χιλίων νεογεννήτων βρεφῶν σ' ὅλον τὸν κόσμο, μόνον τὰ 12 εἶνε δίδυμα.

Η οἰκονομική μας σελὶς διαφωτίζει καὶ τὸν πλέον ἀνίδεο κι' ἀπλεῖκὸ ἀναγνώστη μας περὶ τῆς πορείας τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων τοῦ τόπου μας

ΑΠΟ ΜΙΑ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙ

Ο ΘΡΥΛΟΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

(Ἡ πραγματικὴ Μάρλεν Ντῆτριχ καὶ ἐκείνη ποὺ φαντάζεται ὁ κόσμος)

Ἔξω ἀπὸ τὸ στούντιο, μὲ τὰ ἐκτυφλωτικά του φῶτα, ἡ γόησσα Μάρλεν Ντῆτριχ δὲν βάφεται καθόλου. Τὸ ἀλαβάστρινο δέρμα της διατηρεῖ μιὰ χλωμάδα, σὰν τῆς καμέλιας. Οὔτε ἴχνος κραγιονιοῦ στὰ μάτια της, ποὺ τὰ σκιάζουν τὰ μακρυὰ τσίνουρα. Μόνο λίγο καρμίνιο τονίζει τὸ φυσικὸ κοκκινάδι τῶν χειλιῶν της.

Μὲ δέχτηκε ξαπλωμένη πάνω σ' ἕνα βουνὸ ἀπὸ μαξιλάρια, τῶν ὁποίων τὰ σκοῦρα χρώματα ἀνεδείκνυαν ὑπέροχα τὴν ἀσύγκριτη χάρι της. Ἁπλωσε τὸ χέρι της, πῆρε ἀπὸ ἕνα βάζο ἕναν κρῖνο καὶ τὸν ἔφερε στὰ χείλη της, ἀναπνέοντας μὲ ἡδονὴ τὸ ἄρωμά του. Ὅλη ἡ σάλα ἦταν γεμάτη λουλούδια.

Τὴν κύτταζα ἀπορῶντας. Ἡ ἡδυπαθὴς στάσις της, τὰ μαξιλάρια, τὰ πολλὰ λουλούδια, τὸ ὕφος τῆς βαρυεστισμάρας της, ὅλ' αὐτὰ ταίριαζαν ἁρμονικώτατα στὴ θρυλικὴ Μάρλεν. Μὰ κάτι μοῦλεγε μέσα μου πὼς ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ψέμμα, ἦσαν μιὰ συνέχεια τῆς παραστάσεως. Καὶ τὴν ἐντύπωσί μου αὐτὴ τὴν ἐξέφρασα μὲ τρόπο πολὺ ἀπότομο :

—Δὲν εἶσθε πραγματικὰ ἐκείνη ποὺ προσπαθεῖτε νὰ φαίνεσθε, τῆς εἶπα.

Ἡ Μάρλεν τινάχτηκε ὄρθια, ρίχνοντας κάτω ἕνα βάζο μὲ ἄνθη. Τὸ νοσηρὸ καὶ εὔθραυστο λουλοῦδι μεταμορφώθηκε μὲ μιᾶς σὲ μιὰ γυναῖκα γεμάτη ζωὴ καὶ περιέργεια. Ἔσκυψε πρὸς ἐμένα καὶ μὲ ρώτησε :

—Γιατί μοῦ τὸ λέτε αὐτό ;

—Γιατί προσπαθοῦν νὰ σᾶς παραστήσουν ὡς Αἴνιγμα τῆς Ὀθόνης, ὡς Μοιραία Σειρήνα, ὡς Σφίγγα μυστηριώδη, ὡς γυναῖκα ἀκατάληπτη καὶ ἀκατανόητη...

—Συνεχίστε, σᾶς παρακαλῶ, μοῦ εἶπε λιγωμένη ἡ Μάρλεν. Μ' ἀρέσει νὰ μὲ θεωροῦν γυναῖκα ἀνεξήγητη...

Καὶ ξαναπέφτοντας στὰ μαξιλάρια, τεντώθηκε πρὸς τὰ πίσω, κι' ἕνα γέλιο τράνταξε τὸν κύκνειο λαιμό της καὶ τὸ ἀλαβάστρινο στῆθος της.

—Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, ὅταν ἐπὶ τέλους πῆρε ἀναπνοὴ ἀπ' τὸ γέλιο της. Συγνώμην, μὰ εἶνε τόσο κωμικὸ αὐτό !...

—Κωμικό ; Ποιὸ πρᾶγμα ; τὴν ρώτησα.

Ἡ Μάρλεν ἀνασηκώθηκε καθιστὴ στὰ μαξιλάρια, ἔσιαξε μὲ τὸ λεπτὸ τορνευτό της χέρι ἕνα ἀνυπότακτο τσουλοῦφι μαλλιῶν, ποὺ εἶχε πέσει στὸ λευκό της μέτωπο, καὶ μοῦ εἶπε :

—Ἀκοῦστε με. Θὰ σᾶς πῶ κάτι, ποὺ μοιάζει ὑπερβολικὰ μὲ τὴν ἀλήθεια. Μὰ θὰ μὲ πιστέψετε ; Δὲν εἶμαι, λοιπόν, καθόλου μυστηριώδης. Εἶμαι μιὰ γυναῖκα ὅμοια μὲ ὅλες τὶς ἄλλες. Μιὰ γυναῖκα μὲ τὶς ἴδιες ἐπιθυμίες, τὶς ἴδιες ἐλπίδες, τὶς ἴδιες ἀδυναμίες, σὰν τὶς ἄλλες. Εἶμαι μιὰ γυναῖκα, ποὺ δὲν μοιάζει καθόλου μὲ τὴν αἰνιγματικὴ μορφή, ποὺ θαυμάζει καὶ χειροκροτεῖ ὁ κόσμος στὸν κινηματογράφο. Καὶ τέτοια ποὺ εἶμαι πραγματικά, εἶμαι πιὸ ἐνδιαφέρουσα. Ἐν τούτοις, τὸ κοινὸν προτιμᾶει τὸν θρῦλο ἀπ' τὴν πραγματικότητα. Ἡ γυναῖκα λίγο τὸν ἐνδιαφέρει, τὴν ἀρτίστα καταλαβαίνει, τὴν ἀρτίστα, ὅπως τὴν φαντάζεται διὰ μέσου τῶν ρόλων της. Λοιπόν, τί θέλετε ; Νὰ μὴν ἱκανοποιήσω τὶς ἀπαιτήσεις τοῦ κοινοῦ ;

Στὰ μάτια της εἶδα νὰ περνᾶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ μιὰ ἀστραπὴ τσαχπινιᾶς. Ἐμάζεψε ἀπὸ χάμω τὰ ἄνθη, ἔφερε πάλι τὸν κρῖνο στὰ χείλη της καὶ τὸν μύρισε βαθειά.

—Δὲν μὲ καταλαβαίνετε ἴσως, ἐπρόσθεσε ὕστερ' ἀπὸ λίγο. Εἶμαι μεθυσμένη ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν καὶ δὲν ξέρω τί λέω...

—Ἀρχίζετε νὰ παριστάνετε πάλι, κυρία Μάρλεν, τῆς ἀπάντησα.

—Ἔ, λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλετε, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι, ὅταν πρωτῶρθα στὴν Ἀμερική, ἀκολουθῶντας τὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ ἀνακάλυψε, τὸν Φὸν Στέρνμπεργκ, κι' ἀφήνοντας πίσω μου ἄνδρα, παιδί, φίλους, ὅλα, ἤμοιν ἀπροσανατόλιστη, μιλοῦσα ἄσχημα τὰ Ἀγγλικὰ καὶ θαρροῦσα πὼς ὅλος ὁ κόσμος μὲ κορόϊδευε. Γι' αὐτὸ ἔμενα παράμερα, νοσταλγῶντας τὴ μακρινὴ πατρίδα μου. Ἀπὸ τότε βγῆκε ὁ θρύλος τῆς Μυστηριώδους Μάρλεν. Ἀργότερα, ὅταν ἀρνήθηκα νὰ παίξω σ' ἕνα φίλμ, γιατὶ δὲν τὸ γύριζε ὁ Στέρνμπεργκ, μὲ εἶταν ἰδιότροπη, ἀπαιτητική, ἀνοικονόμητη καὶ δὲν ξέρω τί ἄλλο. Ἔβαλαν στὸ στόμα μου λόγια, ποὺ οὔτε χᾶν τὰ σκέφθηκα... Κι' ὅμως ἀγαπῶ τὸν κινηματογράφο, ἀγαπῶ τὸ Χόλλυγουντ. Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ ταξεῖδι, γυρίζω στὸ Χόλλυγουντ, νοιώζω πὼς γυρίζω στὸ σπίτι μου... Σᾶς εἶπα προωτήτερα ὅτι δὲν εἶμαι καθόλου μιὰ μυστηριώδης γυναῖκα, ὅπως μὲ φαντάζεται ὁ κόσμος... Ἴσως νὰ μὴν ἤμουν πάντα τέτοια. Τώρα ὅμως εἶμαι μιὰ γυναῖκα σὰν τὶς ἄλλες, μὰ εἶμαι λίγο κι' ὅπως μὲ φαντάζεται ὁ κόσμος. Ὁ θρύλος καὶ ἡ πραγματικότης συγχωνεύθηκαν σὲ μένα. Καὶ εἶνε ἀνάγκη αὐτό, κύριε, γιὰ μιὰ καλλιτέχνιδα. Μιὰ βεντέττα τοῦ κινηματογράφου, πάλιστα, πρέπει νὰ εἶνε καὶ λιγάκι μυστηριώδης. Τὸ μυστηριῶδες ἀρέσει, τραβᾶει, ἑλκύει, γοητεύει... Μὲ καταλαβαίνετε ; Ἂν ὄχι, δὲν φταίω ἐγὼ γι' αὐτό...

ΤΖΕΝΟΒΑ